

Arrest

nr. 269 849 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 maart 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 29 september 2021.

1.3. Inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) op 15 februari 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arrest nr. 258 359 van 19 juli 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) deze beslissing.

1.4. Op 30 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1998 in San Salvador. Sinds u jong was tot uw vertrek uit het land woonde u samen met uw ouders en jongere broer D.(...) A.(...) in (...), Lotificacion (...), Block (...) in Nahuizalco, departement Sonsonate. U woonde in een gebied dat werd gecontroleerd door de bende 18 Sureños. Uw moeder M.(...) E.(...) R.(...) M.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx) werkte bij het handelsregister. U behaalde uw diploma burgerlijk ingenieur in het jaar 2017 of 2018 en begon in 2019 te werken voor het bedrijf M. in Sonsonate op een plek waar de bende MS heerste. U werkte er drie maanden, tot mei 2019.

In het kader van uw studie moest u 's ochtends naar de universiteit en in de namiddag werkuren presteren in het u toegewezen bedrijf M. Zo zette uw moeder u 's ochtends af aan de busterminal, vanwaar u verder reisde naar het departement waar uw studieplek was. U keerde dan rond de middag terug naar uw departement Sonsonate en begon rond 14u te werken bij M. Op een dag in maart 2019 werd u rond 18u, toen u na uw werk op weg naar huis was, bij de bushalte in colonia Santa Eugenia benaderd door een man op een motor die vroeg wie u was. U was bang omdat u wist dat de bende MS die zone controleerde terwijl u zelf in gebied van de bende 18 woonde. U antwoordde dat u J.(...) A.(...) was, waarop de man zei dat hij u niet meer wilde zien in die wijk en vertrok. U vertelde over het incident aan uw leidinggevende, maar die woonde zelf in die zone en was niet erg onder de indruk. Uw moeder had meer schrik toen u het haar vertelde, maar u besloot verder te gaan met u werk bij M op voorwaarde dat uw moeder u voortaan met de auto zou afzetten. Zo gebeurde het gedurende een maand. In april besloot u weer om te voet naar het werk te gaan omdat de kosten van de auto te hoog opliepen. De eerste dagen begin april verliepen rustig, maar even later werd u opnieuw bij de bushalte aangesproken door een man op een motor die u vroeg wat u daar deed. U antwoordde dat u er werkte en hij zei dat ze u zouden vermoorden als ze u daar nog eens zouden zien. U vertelde het opnieuw aan uw moeder en ze besloot dat u niet meer mocht gaan werken. Vanaf april 2019 hebt u derhalve niet meer gewerkt. U maakte in de periode van april 2019 tot uw vertrek in maart 2020 geen problemen meer mee, behalve dat u eenmaal beroofd werd en dat ze u een paar keer kleine geldsommen of uw telefoon vroegen toen u naar bepaalde plekken reisde. Op 4 maart 2020 reisde u samen met uw moeder en uw broer naar België, waar u de volgende dag toekwam. Op 11 maart 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador:

Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u sinds april 2019 éénmaal overvallen werd en zo'n 3 of 4 keer kleine geldsommen hebt moeten afgeven aan bendeleden als u zich verplaatste naar familieleden of winkelcentra. Het dient opgemerkt dat u deze kleine incidenten niet aanhaalde tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat ook uw moeder dit niet vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hierop gewezen stelt u zelf dat dit niet van belang was en dat het verlies van een telefoon niet echt beduidend is (CGVS, p. 6-8). Deze incidenten zijn derhalve onvoldoende zwaarwichtig voor de toekenning van een beschermingsstatus. Hetzelfde geldt voor het feit dat u, zoals aangehaald door uw moeder, tijdens uw studie aan de universiteit geld moest afgeven aan andere jongeren binnen de universiteit. Uw moeder stelt immers niet te weten tot welke bende deze jongeren behoorden, welke bedragen ze u vroegen of hoe vaak dit gebeurde en verklaart bovendien dat er verder nooit iets gebeurde (CGVS xxx dd. 29 januari 2021 (hierna: CGVS moeder), p. 16-17). Dat u dit zelf niet vermeldde wanneer gevraagd wordt naar de redenen waarom u uw land hebt verlaten, versterkt enkel de conclusie dat deze incidenten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van "vervolging" of "ernstige schade" in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder haalt u, net zoals uw moeder, aan dat u tweemaal na uw werk werd aangesproken bij de bushalte in de colonia Santa Eugenia. U verklaart dat het telkens ging om een man op een motor, van wie u enkel een vermoeden hebt dat het om een MS-lid ging aangezien dat de bende is die de zone controleert. U weet niet of het tweemaal om dezelfde persoon ging aangezien de man lange mouwen droeg en een helm ophad. Het dient opgemerkt dat uw moeder daarentegen in dit verband verklaarde dat het wel degelijk tweemaal om dezelfde persoon ging, waarop u slechts inbrengt dat jullie het daar eigenlijk nooit over gehad hebben en dat ze het misschien door elkaar haalde (CGVS, p. 6-7 en CGVS moeder, p. 15-16). Behalve dat een onbekend individu u in maart 2019 zei dat hij u niet meer wilde zien in de wijk en een maand later dat men u zou vermoorden als u zich daar nog eens zou begeven, is er in dit verband verder nooit iets concreet gebeurd. U stelt dat ze niet om uw DUI hebben gevraagd en dat ze nooit naar uw woning zijn gekomen, hoewel u nog bijna een jaar op dezelfde plek bleef wonen en buitenkwam om naar familieleden of winkelcentra te gaan (CGVS, p. 6-7). Daarbij verbaast het ten zeerste dat u erg lang, bijna een jaar na de laatste keer dat u werd aangesproken, wachtte om uiteindelijk het land te verlaten. U stelt dat de voornaamste reden hiervoor was dat jullie over onvoldoende middelen beschikten. Het kan echter verwacht worden dat als jullie werkelijk het land wilden verlaten maar wachtten tot jullie voldoende geld verzameld hadden, u zich meer ondergedoken zou houden en sneller vertrokken zou zijn, quod non. U verklaart immers dat u in het begin thuis bleef, maar dat de angst geleidelijk aan afzwakte, waarna u wel gewoon weer buitenkwam om familieleden te bezoeken of naar winkelcentra te gaan. Verder verwijst u algemeen naar de verslechterende situatie in El Salvador als drijfveer om het land te verlaten. Gevraagd of er een ander specifiek incident is gebeurd dat jullie deed beslissen om te vertrekken in maart 2020, stelt u dat er geen ander ernstig benderelateerd incident gebeurde, maar dat uw tante die hier in België asiel aanvroeg u aanspoorde om het land te verlaten (CGVS, p. 7-8). Op de vraag wat u voor zichzelf precies vreest in geval van terugkeer naar El Salvador, antwoordt u dat u werk zou moeten vinden om uw familie te kunnen onderhouden maar dat dat moeilijk is omwille van de economische situatie en dat u de bendes zou vrezen als u zou gaan werken in een zone waar een andere bende heerst dan die in uw woonplaats (CGVS, p. 9). Met dergelijke algemene en hypothetische verklaringen toont u echter geen concrete toekomstige vrees aan in geval van terugkeer naar El Salvador.

Volledigheidshalve wordt nog toegevoegd dat in het kader van uw moeders verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. De beslissing van uw moeder, wat betreft de door u meegemaakte incidenten, luidt als volgt:

“Wat betreft de problemen die uw oudste zoon zou hebben gehad met een bendelid, dient te worden opgemerkt dat hij slechts twee keer werd aangesproken. De laatste keer dateert van mei 2019. Jullie bleven nadien nog zeven maanden in El Salvador zonder nog met dat bendelid in aanraking te komen (CGVS p.5, 15-16). Dit vormt dus allerm minst een indicatie dat hij bij terugkeer omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Hetzelfde geldt voor de afpersing waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest tijdens zijn studietijd. Hij zou telkens het geld hebben betaald, verder zou er niet meer zijn gebeurd. Bovendien bent u met geen van die personen zelf ooit in aanraking gekomen (CGVS p.16-17).”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs tonen immers slechts uw nationaliteit en identiteit aan. Deze elementen staan hier echter niet al dusdanig ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS en van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Na het citeren van een aantal van voormelde aangehaalde wetsartikelen, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij El Salvador is ontvlucht omwille van problemen met de bendeleden, iets wat luidens de UNHCR Guidelines van 15 maart 2016 de toekenning van het vluchtelingenstatuut kan verantwoorden nu dit hem brengt onder een sociale groep die nood heeft aan bescherming.

Verzoeker betoogt dat hij tevens in de hoedanigheid van terugkeerder behoort tot een specifiek geïntegreerde groep en hij het doelwit kan worden van afpersing door de bendes, waartoe hij refereert aan

diverse rapporten en artikels. Hij verwijst hierbij onder meer opnieuw naar de UNHCR Guidelines waarin wordt bevestigd dat terugkeerders die voor vertrek problemen hadden met een bende in het bijzonder risico lopen tot vervolging en wijst tevens op het profiel van zijn moeder als advocaat en alleenstaande vrouw met gehandicapt kind.

Verzoeker betoogt verder dat er geen intern vluchtalternatief mogelijk is en dat de overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen de bendes en hekelt dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar het bestaan van doeltreffende niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt hij op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en alleen maar is verergerd door de coronapandemie. Verzoeker citeert hierbij landeninformatie. Verder gaat hij tevens in op de humanitaire en economische situatie.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- UNCHR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, 15 maart 2016 (stuk 2);
- HRW, *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”*, 5 februari 2020, p. 1-6 (stuk 3);
- NANSEN NOTE *“2021/2. El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan dat hij in maart 2019 op weg naar zijn werk voor een eerste maal werd benaderd door een man op een motor die vroeg wie hij was en die hem stelde dat hij hem nooit meer in die wijk (waar een andere bende actief was dan in de wijk waar verzoeker woonde) wilde zien. In april 2019 werd verzoeker een tweede maal aangesproken door een man op een motor die hem zei dat hij hem zou vermoorden als ze hem daar nog eens zouden zien. Vanaf dat ogenblik zou verzoeker gestopt zijn met werken. In de periode tussen april 2019 en zijn vertrek in maart 2020 had hij geen problemen meer behoudens dat hij eenmaal beroofd werd en dat ze hem een paar keer kleine geldsommen of zijn telefoon vroegen toen hij naar bepaalde plekken reisde.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) wat betreft het gegeven dat verzoeker sinds april 2019 eenmaal werd overvallen en zo'n 3 à 4 keer kleine geldsommen heeft moeten meegeven aan bendeleden als hij zich verplaatste naar familieleden of winkelcentra, moet worden opgemerkt dat hij hiervan geen melding heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn moeder dit evenmin vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud, alsook dat verzoeker zelf aangeeft dat dit niet van belang was en dat het verlies van een telefoon niet echt beduidend is, hetgeen wijst op het onvoldoende zwaarwichtig karakter van deze incidenten. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker tijdens zijn studie aan de universiteit geld moest afgeven aan andere jongeren binnen de universiteit, hetgeen verzoeker overigens zelf niet vermeldt;

(iii) verzoeker en zijn moeder inconsistente verklaringen afleggen over het feit of verzoeker tweemaal door dezelfde persoon werd aangesproken in maart en later april 2019;

(iv) behalve dat een onbekend individu verzoeker in maart 2019 zei dat hij hem nooit meer wilde zien in de wijk en een maand later dat men hem zou vermoorden als hij zich daar nog eens zou begeven, is er in dit verband verder nooit iets concreet gebeurd; uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij in de tijd tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog naar familie en winkelcentra bleef gaan, terwijl van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich meer ondergedoken zou houden en sneller vertrokken zou zijn, *quod non*;

(v) gevraagd of er een ander specifiek incident gebeurd is dat hen deed beslissen om te vertrekken in maart 2020 stelt verzoeker dat er geen ander ernstig benderelateerd incident gebeurde, maar dat zijn tante die hier in België asiel aanvroeg hem aanspoorde om het land te verlaten. Vervolgens gevraagd wat hij dan precies vreest bij terugkeer naar El Salvador, antwoordt verzoeker dat hij werk zou moeten vinden om zijn familie te kunnen onderhouden maar dat dat moeilijk is omwille van de economische situatie en dat hij de bendes zou vrezen als hij zou gaan werken in een andere zone waar een andere bende heerst dan die in zijn woonplaats. Deze algemene en hypothetische verklaringen tonen echter niet aan dat verzoeker een concrete toekomstige vrees koestert in geval van terugkeer naar El Salvador;

(vi) in hoofde van verzoekers moeder werd eveneens besloten tot een weigeringsbeslissing en met betrekking tot de problemen van verzoeker werd dienaangaande geoordeeld dat hij slechts twee keer werd aangesproken, dat zij nog zeven maanden in El Salvador verbleven zonder nog met het bendelid in aanraking te komen en dit allerm minst een indicatie vormt dat hij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren; wat betreft het geld dat verzoeker tijdens zijn studietijd zou hebben moeten betalen, kan worden vastgesteld dat dit telkens is betaald en er verder niets meer is gebeurd;

(vii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(viii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(ix) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(x) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee*.”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn

specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.3.4.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij geen gehoor heeft gegeven aan de betaling van de vereiste *renta*, dient erop gewezen dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouden allerminst gewag heeft gemaakt van een opgeëiste *renta* die hij niet betaald zou hebben, laat staan dat hij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Integendeel maakt hij doorheen zijn verklaringen enkel melding van het feit dat hij twee maal door een persoon op een motor zou zijn gevraagd wie hij was en wat hij op dat grondgebied kwam doen, waarbij hij werd verwittigd om zich niet meer op het grondgebied van de (rivaliserende) bende te begeven (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 3.5. en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 5-6). Verder maakt verzoeker op het CGVS melding van het feit dat hij een keer beroofd werd, zijn gsm gestolen werd en hij een aantal keer kleine geldsommen heeft moeten afgeven aan bendeleden als hij zich verplaatste naar familieleden of winkelcentra, doch stelt hij hieromtrent zelf dat dit niet van belang was en dat het verlies van zijn gsm niet echt beduidend was (administratief dossier, CGVS, p. 6-8). Wat betreft de door verzoekers moeder aangehaalde afpersingen tijdens zijn studietijd, blijkt uit haar verklaringen dat verzoeker deze telkens heeft betaald en er verder niets meer is gebeurd (administratief dossier, stuk 6, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud CGVS moeder, p. 16-17). Daargelaten de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met bendeleden in maart en april 2019, kan uit niets aldus blijken dat verzoeker zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een *renta* die hij niet heeft betaald.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

2.3.4.6. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat hij een verhoogd risico loopt op vervolging in El Salvador als terugkeerder uit het buitenland en hiertoe verwijst naar UNHCR "*Eligibility Guidelines*" (verzoekschrift, stuk 2), stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El

Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het bij het verzoekschrift (stuk 3) bijgebrachte Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende met bendeleden in El Salvador. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift erop lijkt aan te sturen dat hij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als 'terugkeerders' die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een "*aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*", of een kenmerk of geloof delen "*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*" en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als "*afwijkend*" wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het arrest *X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een "*specifieke sociale groep*" te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeker doet gelden dat

hij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘terugkeerders, hij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu hij voor zijn vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in zijn geval zou bestaan in geval van terugkeer.

2.3.4.7. Inzake de verwijzing in het verzoekschrift naar de humanitaire en socio-economische situatie in El Salvador en de referenties aan rapporten van Amnesty International, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). *In casu* blijkt verder niet dat verzoeker in deze context zelf wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker voert in geen geval aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofdte kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Zodoende kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift dat criminele bendes bij uitstek één van de niet-statelijke actoren uitmaken zoals omschreven in “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*”, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker nog betoogt dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun eigen burgers te beschermen en een intern vluchtalternatief niet bestaat, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De door verzoeker aangehaalde rapporten van Human Rights Watch, NANSSEN en de artikels van Foreign Policy en de BBC bevestigen dat het geweld tussen de bendes en de autoriteiten tot slachtoffers aan beide kanten leidt en dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers. Nergens uit deze rapporten en artikels blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen of dat andere methoden of tactieken gebruikt worden die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de

mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is en van zijn vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET